

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év március hó 25. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 10.B.119/2007/18. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott kényszergyógyítására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2007. szeptember 7. napján meghozott 10.B.119/2007/18. számú ítéletével a vádlott bűnösségét több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérletében állapította meg. Ezért őt 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá elrendelte a kényszergyógyítását. Rendelkezett az előzetes fogvatartás beszámításáról, a bűnjelek közül a kalapácsot elkobozta és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

A fenti ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.723/2007. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, a vádlott bűnössége okszerű, cselekményének minősítése törvényes. Kifogásolta ellenben, hogy az elsőfokú bíróság az egyébként helyesen feltárt bűnösségi körülmények nyomatékát nem kellő súllyal értékelte. A súlyosító körülmények közül kiemelte,

hogyan a vádlottat a jelen eljárás tárgyát képező élet elleni cselekményeket megelőzően emberölés büntetnének kísérlete miatt nem jogerősen 4 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélték. Az újabb cselekményeket a vádlott a másodfokú tárgyalás előtt két héttel követte el. Észrevételezte, hogy a vádlottal szemben nincs lehetőség ismételtén a kényszergyógyítás alkalmazására. A kényszergyógyítás elrendelésére nem kerülhet sor, ha az elkövetőn jogerős ítélet alapján ugyanilyen intézkedést kell végrehajtani, mivel annak többszöri foganatosítása kizárt. (BK.103.) Indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú fegyházbüntetést, és ezzel arányos közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabjon ki, a kényszergyógyítást kimondó rendelkezést mellőzze, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője mindenben az átiratban foglaltak szerint szólalt fel, és azzal azonos indítványt tett az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A védő fellebbezését írásban részletesen megindokolta, s a nyilvános ülésen is annak megfelelően szólalt fel. Az enyhítés iránti fellebbezést azzal tartotta fenn, hogy perorvoslata részben eltérő tényállás megállapítására, a cselekmény enyhébb minősítésére és a büntetés enyhítésére irányul. Álláspontja szerint a tényállás nincs kellően felderítve, részben ellentétes az iratok tartalmával és a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget. A két sértett ugyanis az eljárás folyamán ellentétes és ellentmondó vallomásokot tett, a bíróság őket nem szembesítette, de ez elmaradt a vádlott tekintetében is. Nem fogadta el a vádlott felé irányuló támadást sem, a bizonyítékok mérlegeléséről pedig nem adott megfelelő indokolást. Ezért indítványozta az ügy tárgyalásra utalását, a sértettek tanúkénti meghallgatását és a szembesítések lefolytatását.

A jogi minősítés körében támadta az ölési szándék megállapítását. Érvelése szerint a vádlott és a sértettek viszonyából, de az aktuális helyzetből sem következik, hogy a vádlott meg akarta volna ölni a két sértettet. Az eszköz ugyan vitathatatlanul alkalmas ölésre, de legfeljebb közepes erő kifejtéssel ütött a vádlott, kijelentése pedig itt az állapotából adódó túlzó fenyegetés volt. Cselekményének eredménye sem olyan mértékű, mint amely az emberölési szándék fennállását támasztaná alá. Összességében értékelve a vádlott szándéka a sértettek lakásból történő eltávolítására irányult testi sértés alkalmazása útján. Ezért a vádlott cselekményeit 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérleteként indítványozta minősíteni. Az enyhébb minősítésre tekintettel rövidebb tartamú börtönbüntetés kiszabását kérte.

Változatlan minősítés mellett indítványozta a Btk.45.§ (2) bekezdésének alkalmazását. A vádlott személyiségszavarának enyhe fokú korlátozó hatása miatt fegyház fokozat helyett indokoltnak találta a szabadságvesztés börtönben való letöltésének elrendelését.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat feltárta és azokat gondosan megvizsgálta. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről ítélete indoklásában részletesen számot adott. Az iratoknak és a logika szabályainak is megfelelően megindokolta, hogy a tényállást alapvetően miért a sértettek előadására alapította. Az ezzel kapcsolatos védői kifogásokat az ítéltábla nem osztotta. Sértett 1. a 2006. április 11-én tett nyomozati előadásában, míg sértett 2. 2006. március 20-án, majd megismételve 2006. április 11-én is egyezően vallották, hogy miután a vádlott kétszer sértett 1-et megütötte és felment a galériára sértett 2-höz, onnan visszatérve újra sértett 1-re támadt. Ezt a tárgyaláson is fenntartották, a sértett 1. sem vonta vissza nyilatkozatát, csak azt a megjegyzést tette, nem emlékszik, hogy a nyomozáskor erről is vallomást tett. (Nyomozati iratok 131. oldal, 145. oldal, 415. oldal.)

A védő tárgyalás tartására és azon a sértettek meghallgatására, szembesítésre irányuló indítványa valójában a bizonyítékok felülmérlegelését célozta. Az ítéltábla azonban a tényállást alapvetően megalapozottnak találta, ezért további bizonyítás felvételére nem kerülhetett sor.

A sértetti vallomások az elkövetés eszköze és az igazságügyi orvosszakértői vélemény meggyőzően támogatták. A vádlott azt is tagadta, hogy a lefoglalt kalapáccsal ütött. Ezt a védekezését az eszközön kimutatott vérnyomok cáfolták. Az ütések erejére és a sérülésekre az orvosszakértői vélemény aggálytalan megállapításait fogadta el a Fővárosi Bíróság.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást azonban néhány ponton ki kellett egészíteni, illetve pontosítani az iratok tartalma alapján (Be.352.§ (1) bekezdés a./pont) a következőkkel:

- Az ítélet 3. oldal 5. bekezdésében a vádlott ittasságának mértékét 3,05-3,28 ezrelékes súlyos fokú ittasságként rögzíti, miután ezt a vérvételi jegyzőkönyv (nyomozati iratok 341. oldalán) pontosan meghatározza.
- Egyetértve az ügyészi észrevétellel, a következő bekezdésben a dupla funkciós fejű kőműves kalapács méretei hiányoznak, holott azt lefoglalták. Ezért kiegészíti a tényállást azzal, hogy a kalapács nyele 32 cm hosszú, össztömege pedig 600 g volt. (Helyszíni szemle jegyzőkönyv, nyomozati iratok 37. oldal.)
- Az ítélet 3. oldal 8. bekezdésében tévesen szerepel, hogy a vádlott rövid időre kiment a lakásból. Ehelyett helyesen a szobából ment ki a WC-re, és ezt kihasználva távoztak a lakásból a sértettek.

- Végül az ítélet 4. oldalán a sértetti sérüléseket követően rögzíti, hogy az események során a vádlottnak a jobb szemöldökén kisebb vérző, horzsolt sérülése keletkezett. Ezt a vért vevő orvos a vérvételi jegyzőkönyvön rögzítette, de DNS-ét sértett 2. DNS-ével keveredve az elkövetés eszközén is kimutatták.

Az előzőekkel a tényállás már teljeskörűen megalapozottá vált, így az irányadó volt a felülbírálat során.

A Fővárosi Bíróság a tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményének több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérletekénti minősítése is törvényes.

A védő a minősítés megváltoztatása iránti igényét az ölési szándék hiányára alapozta. A védő érvelése azonban nem volt elfogadható.

Az elkövetés eszköze alkalmas volt emberélet kioltására. A vádlott mindkét sértett esetében a fejükre célzottan, irányított közepes - nagy erejű ütésekkel adott le, sértett 1. esetében összesen háromszor, sértett 2-nél pedig egy esetben.

A sértettek lélekjelenlétének, eredményes védekezésének köszönhető, hogy az ütések nem jártak végzetes eredménnyel. Az ütések irányát és a felemelt karjuk, kezük elhárító szerepét a ténylegesen bekövetkezett sérülések igazolják. A vádlott „megöllek benneteket”, „innen élve nem mentek ki” kijelentései összhangban voltak a vádlott súlyosan ittas állapotban tanúsított magatartásával. Ittassága folytán szándékának megítélése hangsúlyosan a tárgyi tényezők elemzését vonja maga után. Ennek megfelelően az elkövetés eszköze, az ütések ereje, irányítottága és a sértettek eredményes védekezése alapján kizárólag az a következtetés adódik, hogy a vádlott mindkét sértett tekintetében életük elleni támadást hajtott végre. Nem változtat ezen az a tény sem, hogy a sértett 2-re csak egy ütéssel mért, ez legfeljebb az ölési szándék eshetőleges formájára enged következtetni, ahogyan azt helyesen a Fővárosi Bíróság is tette. A sértett 1-et azonban háromszor is megkísérelte megütni a fején, kitartó támadása egyenes ölési szándékát mutatja. Az adott körülmények között tehát a csupán testi épség elleni vádlotti cselekvőség minden elfogadható indokot nélkülöz. Ezért cselekményének enyhébb, nevezetesen 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérletekénti minősítésére nem kerülhetett sor.

A Fővárosi Bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket lényegében helyesen tárta fel. A súlyosító körülmények között az ügyészi állásponttal egyezően nagyobb nyomatékkaal bír, hogy nem jogerős élet elleni elítélését követően, a másodfokú elbírálást megelőző 2 héttel követte el a jelen cselekményeket.

Az enyhítő körülmények közül az ítélőtábla mellőzte az éven túli időmúlást, miután ilyen súlyú bűncselekménynél ez nem értékelhető az elkövető javára. További

enyhítő tényező azonban az egyik sértettel szembeni eshetőleges szándék, valamint a kísérlet kapcsán annak távoli volta.

Összességében a módosult büntetéskiszabási körülmények figyelembe vételével is, a Fővárosi Bíróság a cselekmény tárgyi súlyához és a vádlott alanyi bűnösségének mértékéhez arányos fő- és mellékbüntetést szabott ki. Az enyhítő szakasz alkalmazásával megállapított 6 év fegyházbüntetés és 6 év közügyektől eltiltás megfelelően szolgálja a büntetés célját. Annak sem a súlyosítása, sem az enyhítése nem indokolt.

Az ítélet tábla nem látott megfelelő alapot a Btk.45.§ (2) bekezdés alkalmazására sem. A védő indítványával ellentétben a többszörösen büntetett, hasonló élet elleni cselekményt elkövető vádlottnál nincs olyan személyes indok, amely az enyhébb fokozatban részesítését megalapozná.

Egyetértett ellenben a Fővárosi Ítélet tábla azzal az ügyészi indítvánnyal, hogy a másodfokú bíróság a kényszergyógyítás elrendelését mellőzze. A vádlott a jelen ügyben fenntartott előzetes letartóztatása megszakításával azt a jogerős szabadságvesztés büntetését tölti, amely ítélet szintén elrendelte a kényszergyógyítását. Jelen ügyben a kényszergyógyítás intézkedésének feltételei szintén megállapíthatóak, az ismételt elrendelésére azonban nincs lehetőség, miután a folyamatos szabadságelvonás folytán az elkövetőn jogerős ítélet alapján ugyanilyen intézkedést kell végrehajtani.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be.372.§-a alapján annyiban változtatta meg, hogy a kényszergyógyítás elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzte. Az ítélet további rendelkezései mindenben törvényesek, így azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Budapest, 2008. év március hó 25. napján

Dr. Szigeti Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Révész Tamásné sk.
előadó bíró

Hildenbrand Róbert sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.119/2007/18. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla 2.Bf.263/2007/6. számú ítéletében foglalt változtatással 2008. március 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év március hó 25. napján

Dr. Szigeti Ágnes sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő